

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 44. Apologia Abbonis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

cta affervabatur, secundum quam vitam Sæculum X.
A. C. 995.
 S. Niconis Scriptor ipsius speciem nobis
 exhibet in hunc modum: *Erat statura
 procerus, nigris capillis, habitu eremiti-
 co & obsoleto, virgam manu gerens, cu-
 jus apex in crucem desinebat.* Hujus vi-
 tæ annis circiter centum quinquaginta
 postquam S. Vir ex hoc mundo abiisset,
 aliquis Abbas ejusdem monasterii Au-
 ctor fuit.

§. XLIV.

Apologia Abbonis.

In Francia nata inter Arnulphum Episco- vit. Abb.
c. 8.
 pum Aurelianensem & Abbonem Ab-
 batem Floriacensem, ob petitum ab Epi-
 scopo & non præstitum juramentum, jur-
 gia in dies magis accendebantur. Nam
 Abbonem Turonem ad celebrandum S.
 Martini Festum proficiscentem Episcopi
 Aurelianensis Vasalli noctu invadunt, in-
 sultant, & quosdam de ejus familia tam
 gravibus afficiunt vulneribus, ut de vita
 periclitarentur. Et Episcopus quidem
 Abbati satisfactorius, ex reorum numero
 aliquos ad eum adduxit, ipso præsentem
 virgis castigandos; sed noluit Abbas ob
 hanc injuriam vindictam sumi.

Sub idem tempus ad S. Dionysium in
 Francia celebratum est complurium Epi-
 scoporum Concilium, in quo tractatum, c. 6.
tom. 9. Conc.
p. 771.
 an non oporteret decimas a Laicis, Mo-
 nachis-

Sæculum X.
A. C. 995. nachisque possessas ipsis eripere & Episcopis restituere. Cui consilio omnibus viribus repugnans Abbo Monachos S. Dionysii & eorum Servos adversus Episcopos concitavit. Eousque sævit seditio, ut Episcopi, re infecta, fuga salutis suæ consulere coacti fuerint. Seguinus Archiepiscopus Senonensis, Dignitate & canitie venerabilis, cum ceteris fugiens securi, ubi humeri junguntur, ictus, & luto injecto deformis agerrime insectantium manus effugit. Omnibus Abbonem publici latrocinii Auctorem proclamantibus, ipse Apologeticum ambobus Regibus Hugoni & Roberto inscriptum edidit.

Post. Cod. Queritur, quod sibi causam Ordinis
Canon. Monastici defendenti capitis periculum
Pitholi pag. subeundum sit, & profitetur, se secundum
396. Canones Judicio Episcoporum sub-
jectum esse. Christianos in tres hominum
Abbo Floriacensis. classes, in Laicos, Clericos & Monachos dividit; Clericis vero non alios accenset, quam Diaconos, Presbyteros & Episcopos, dicens, in Minoribus constitutos, quia uxores possent accipere, non nisi per abusum Clericos appellari. (*) Tandem affirmat, vitam Monachorum

(*) Idoneus testis contra Protestantos est Abbo, Clericis non licuisse habere uxores, quod non

chorum esse perfectissimam, quia cum ^{Sæculum X.} Maria uni, quod est necessarium, vacant. ^{A.C. 995.}
 Afferit, cum Ecclesia non alterius quam ^{Luc. 10. 42.} Dei sit, neminem aliquam Ecclesiam suam dicere debere. Quibus verbis sine dubio Episcoporum opinionem impugnat, & vult inferre, nihil interesse, Clericis an Monachi Ecclesiis ministrent. Inde occasione arrepta in Simoniam invehitur, & refutat argutias dicentium, nequitiam se gratiam Ordinationis, sed annexa Bona Ecclesiæ temporalia emere. *Hi similes mihi videntur, inquit, poscentibus ignem absque materia combustibili.*

Deinde ad querelas contra se motas transiens, *accusor, inquit, contra Canones sensisse, in Episcopos manum Monachorum incitasse, vestram Benevolentiam meo Episcopo subduxisse, & cum Excommunicatis communicasse. Sed, obsecro, cui Sententiæ Canonum repugnavi, qui in hoc Concilio vix apertum librum videre potui? Nempe de Concilio Sandionysiano loquitur. Quid in me singulariter statuerunt aut commiserunt Episcopi, ut eis vel cogitatione obesse vellem? præsertim cum*
non

non nulli vel ex ignorantia, vel mala fide affirmant. De Subdiaconis nulla cura Abboni fuisse videtur, nisi forte sub nomine Diaconorum veniant.

Sæculum X. *non inimicum, sed fide & opere mihi am-*
 A. C. 995. *cissimum graviora pericula pertulisse con-*
 tigerit. Seguinus hic est Archiepiscopus Senonensis.

Tum digrediens ad Arnulphum Aurelianensem, *Qua suggestione, inquit, vos (*) decepi, ut vestram Benevolentiam optimis auferretis, male meritis conferretis? Num ego Deus sum, qui mutat mentes? vos offendit, vos, inquam, Reges, cum Bona nostra invasit, quorum Defensores estis & Domini. Objicit, quod cum excommunicatis communicaverim, cujus rei exemplum prior ipse mihi dedit, cum perditos homines, per nocturnas tenebras in caput meum grassatos, a Seguino*

* Arnulphi. *ipseus * Archiepiscopo, ab Odone Episcopo Carnutensi aliisque vivis summis anathematizatos, in Communionem recepit. Abbo deinde de Excommunicationum frequentia fuisse differit, reprehendit, quod abusus irreperint, & hortatur Reges, ut malo mederentur; quippe, vix quemquam in Regno vestro, ait, reperire est, non excommunicatum, sive quod cum excommunicato mensæ assederit, sive quod saltem osculum pacis dederit.*

Præterea Abbo quosdam alios abusus vigere Principes monet. *Primo, in Symbolo S. Athanasii, inquit, cum dicere debe-*

(*) Ad Reges Abbonis termo dirigitur.

deberent, Spiritum Sanctum, nec factum, nec creatum, nec genitum esse, solummodo dicunt, nec factum, nec creatum, prætexentes, in Epistola Synodica S. Gregorii dicitur, Spiritum Sanctum nec genitum esse, nec non genitum. (*) Secundo, cum adhuc parvulus essem, de fine Mundi audivi eam doctrinam in Ecclesia Parisiensi populo proponi, statim post exactos mille annos venturum Antichristum, & paulo post Judicium universale seu extremum. Huic opinioni deinde omnibus viribus contradixi, adductis ex Evangeliiis, Apocalypsi, & Libro Danielis compluribus locis; cumque Richardus Beatæ memoriæ Abbas literas de hac Quæstione ex Lotharingia accepisset, ab eo fabulam refutare jussus sum. Quippe absurda opinio vix non omnium animos impleverat, illum annum, quo Festum Annunciationis in Parasceven incidere, infallibiliter toti mundo supremum fore. Richardus jam anno nongentesimo sexagesimo secundo Abbatia Floriacensi præerat; Festum vero Annunciationis in Parasceven incidens anno nongentesimo nonagesimo secundo congruit,

Sæculum X.
A. C. 995.

(*) Nec non genitum, id est, neutro originis modo procedentem. Quare, errabant tam illi, qui Spiritum Sanctum a Patre eodem modo ac filium procedere, quam illi, qui nulla ratione procedere, credebant.

Sæculum X.
A. C. 995.

gruit, cum Festum Resurrectionis vigesima septima Martii fuit celebratum. Tertio loco tanquam abusum notat Abbo, etsi Jejunium Adventus quatuor Septimanis absolvi oporteret, huic tamen non nullos ante vigesimam septimam Novembris initium dare.

§. XLV.

Canones ab Abbone collecti.

to. 2. *Analecti.*
p. 248.
ibid. p. 341.

Postquam hanc Apologiam obtulisset, Abbo Regibus Collectionem Canonum quoque inscripsit officia Regum & Subditorum continentem, ut nascentem Dominatum horum Principum, & Jura Ordinis Monastici, quem defendere iisdem incumberebat, firmaret. Illud exploratum, Regem Hugonem semper S. Benedicti Cultorem eximium extitisse, & Monachos paterne fovisse. Multa Monasteria a Canonicis Sæcularibus occupata & libertatem Abbates suos eligendi iisdem restituit. Collectio Canonum dividitur in Articulos quinquaginta duos, atque sequentia in iis notatu digna mihi visa.

* *Avo üez.*

Ecclesiæ Advocati * dicebantur Viri nobiles, quibus Episcopi vel Abbates agros Ecclesiarum suarum in feudum tradiderant, ea lege, ut eas tuerentur, & adversus aggressores defenderent. Abbo hujus rei originem refert desumptam

Art. 2.

ex